

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **B.**, bytom O., Č., proti žalovaným **1/ Š.**, bytom B. **2/ A.**, bytom B., **3/ E.**, bytom B., **4/ Š.**, bytom Z., **o určenie platnosti darovacej zmluvy a určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 4 C 482/2000, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. novembra 2007, sp. zn. 3 Cdo 165/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolacie konanie **zastavuje**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 3. mája 2005, sp. zn. 19 Co 200/2004 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou z 19. mája 2004, č. k. 4 C 482/2000-519, ktorým zastavil konanie proti žalovanému **5/ V.**, zamietol žalobu o určenie, že darovacia zmluva zo dňa 20. mája 1977 je platná, ako aj o určenie, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Z., dom č. X. na parcele č. X. a parcel č. X., X., X., X., X. a X., a napokon rozhodol aj o náhrade trov konania účastníkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 12. novembra 2007, sp. zn. 3 Cdo 165/2007 odmietol dovolanie žalobkyne proti vyššie uvedenému uzneseniu krajského súdu z dôvodu, že bolo neprípustné.

Žalobkyňa doručila Najvyššiemu súdu dňa 5. marca 2010 podanie označené ako „mimoriadny opravný prostriedok proti uzneseniu sp. zn. 3 Cdo 165/2007“. Vychádzajúc z obsahu podania podľa § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) mal Najvyšší súd za to, že podanie je dovolaním proti predmetnému rozhodnutiu Najvyššieho súdu. V podaní žalobkyňa v podstate namietala, že určenie platnosti darovacej zmluvy nepatrilo do právomoci súdu, žalovaní nemali procesnú spôsobilosť a neboli riadne zastúpení, Okresný súd nesprávne právne posúdil vec, neboli vykonané navrhované dôkazy a rozhodnutia súdov vydané v tejto veci nemajú oporu v zákone.

Z uvedených dôvodov žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd zrušil napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 12. novembra 2007, sp. zn. 3 Cdo 165/2007, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 3.mája 2005, sp. zn. 19 Co 200/2004 ako aj rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 19. mája 2004, sp. zn. 4 C 482/2000.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať v zmysle ustanovenia § 103 O.s.p. a dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť a preto treba dovolacie konanie zastaviť.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodiť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (v prvej hlave prvej časti). Na strane súdu k podmienkam konania patria také jeho vlastnosti, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto vlastnosťou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, úprava ktorej dáva odpoveď na otázku, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že dovoláním možno napadnúť iba právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, teda len rozhodnutia, ktoré sú výsledkom prieskumnej činnosti odvolacieho súdu, ktorým môže byť krajský súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) alebo Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10 ods. 2 O.s.p.). Iné rozhodnutia krajských súdov alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie sú spôsobilými predmetmi dovolania.

Z tohto dôvodu Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť súdu, ktorý by rozhodoval o dovolaniach proti rozhodnutiam, ktoré neboli vydané odvolacím súdom v inštančnom postupe. Občiansky súdny poriadok určuje funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu SR len na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O.s.p.), ďalej na rozhodovanie o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov odvolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.), na rozhodovanie o dovolaniach proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR ako súdu odvolacieho (§ 10a ods. 2 O.s.p.), na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach proti rozhodnutiam súdov (§ 10a ods. 3 O.s.p.) a napokon na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu (§ 10a ods. 4 O.s.p.).

O žiadny z vyššie uvedených prípadov v predmetnej veci nejde. Opravný prostriedok totiž smeruje proti uzneseniu, ktorým Najvyšší súd SR rozhodol o odmietnutí dovolania, ktoré nebolo prípustné; nerozhodoval tu teda ako súd odvolací, ale už ako súd dovolací v zmysle ustanovenia § 10a ods. 1 O.s.p., ktorý dovolanie pre jeho neprípustnosť odmietol.

So zreteľom na uvedené treba vyvodiť, že na prejednanie dovolania podaného žalobkyňou Najvyššiemu súdu SR chýba funkčná príslušnosť. Keďže chýbajúca funkčná príslušnosť predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, dovolacie konanie bolo treba zastaviť podľa § 104 ods. 1 v spojení s ustanovením § 243c O.s.p..

Výrok o trovách konania sa zakladá na ustanovení § 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p., keď dovolacie konanie bolo zastavené.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. mája 2010

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Hrčková Marta